

Aftrek voor risicokapitaal: doelstellingen moeten meer dan ooit gehaald worden!

De aftrek voor risicokapitaal werd ingevoerd op een ogenblik dat België op het punt stond een blijvend economisch kerkhof te worden, in een poging om opnieuw een zo gunstig mogelijk macro-economisch klimaat voor het behoud en de ontwikkeling van de economische activiteiten te scheppen, een *conditio sine qua non* om het vertrouwen te herstellen, een investeringsvriendelijk (en dus ook werkgelegenheidsvriendelijk) klimaat in stand te houden en te versterken en om het land een duurzame welvaart te geven.

Deze structurele maatregel (beter bekend als **notionele interest**) is bedoeld om de bestaande **fiscale discriminatie** te **milderen** tussen de kosten van geleend geld, die logischerwijze aftrekbaar zijn, en de kosten van eigen middelen (kapitaal en gereserveerde winst), die volledig belastbaar zijn. Het is namelijk paradoxaal dat de financieringsbron die de ondernemingen het meest nodig hebben fiscaal wordt bestraft, wat des te meer drukt op de rendabiliteit van potentiële investeringen in België en waarvan de resultaten doorgaans onderworpen zijn aan een veel te hoge belastingdruk (vooral dan de activiteitsuitbreidingen die vanaf de eerste euro winst tegen een tarief van 34% worden belast).

Deze vernieuwende aftrek streeft tegelijk verscheidene doeleinden na: **de versterking van de eigen middelen** van de ondernemingen (en vooral van kmo's) **stimuleren**, de ons resterende **economische activiteiten in het land verankeren** (en zo de zeer snel toenemende filialisering van onze economie vermijden), de **coördinatiecentra** na 2010 **behouden**, en vooral **België fiscaal aantrekkelijker maken** voor Belgische of buitenlandse investeerders door zijn effectieve aanslagvoet terug te brengen tot het Europese gemiddelde.

In juli 2008, net voor het uitbreken van de financiële crisis in de Verenigde Staten, bevestigde een onderzoeksrapport van de Nationale Bank dat de notionele-interestmaatregel **zeer goed** had **gewerkt voor alle** eraan toegewezen **doelstellingen**, wat zowel door de macro-economische indicatoren als door tal van individuele voorbeelden werd ondersteund. Voorts is de kritiek op de nettokosten van de maatregel, op eventuele misbruiken en op het uitblijven van - uiteraard indirecte - resultaten voor investeringen en werkgelegenheid, stuk voor stuk ongegrond gebleken.

Ondertussen heeft de financiële en economische crisis, die de Verenigde Staten de rest van de wereld opdrongen, de goede economische cyclus die in België tot stand was gebracht, bruusk afgeremd. De prille fragiele opleving die we sinds eind 2009 in een grondig veranderende wereld opmerken, moet dus als een te grijpen kans worden gezien.

Toch proberen bepaalde politieke en vakbondskringen sinds begin dit jaar de gedachte ingang te doen vinden dat de kosten van de notionele interest duidelijk ondraaglijk zouden zijn voor de overheidsbegroting. Deze aanvallen zijn niet goed te praten en bijzonder schadelijk. **Er moet integendeel op het volgende worden gewezen:**

- de kredietcrisis heeft de nood aan stimulering van de versterking van de eigen middelen van de ondernemingen om de moeilijkheden het hoofd te bieden nog meer in het oog doen springen, wat ook verklaart dat het succes van de maatregel bij kmo's, die er de grootste pleitbezorgers van geworden zijn, almaar groter wordt;
- door het kapitaal van de coördinatiecentra in België te houden en met de komst van nieuwe financieringsmaatschappijen zal het opdrongen van de voor risicokapitaal beschikbare liquide middelen als gevolg van de toegenomen behoeften aan risicoloze schuldfinanciering van de overheid, grotendeels kunnen worden gecompenseerd;
- de economische crisis heeft de concurrentie tussen Staten voor het behoud of de delokalisatie van de economische activiteiten verscherpt, concurrentie die grondig verstoord wordt door de politieke distorsies die de grote Staten veroorzaken en waarop kleine Staten enkel kunnen reageren met efficiënt en aangepast beleid, te beginnen met het fiscaal beleid;
- België is het enige land ter wereld dat zijn economische relanceplannen heeft aangevuld met een verzwaring van de belastingdruk op alleen de ondernemingen (1 miljard euro in 2010 en 1,5 miljard euro in 2011), zodat het herstel van onze fiscale geloofwaardigheid op internationaal vlak enkel gesteund wordt door het bestaan van het notionele-intereststelsel en door de kwaliteit en de uitgebreidheid van ons netwerk van verdragen ter vermindering van dubbele belasting.